

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ Η'

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου

ΤΥΧΙΚΟΥ

Ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς',
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἅγιοι.

Τί σε ὀνομάσω, Ἀπόστολε; οὐρανόν, ὅτι τὴν
δόξαν διηγῆσω τοῦ Θεοῦ· ἀστραπὴν, ὅτι τὸν
κόσμον καταυγάζεις φωτισμῷ· κρατῆρα, τῆς σο-
φίας ἐνθεώτατον, οἶνον ἡμῖν ἀναβρύοντα, τὸν τὰς
καρδίας εὐφραίνοντα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω, Θεόληπτε; ποταμόν, ἐκ
Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν· κιβωτόν,
τῆς διαθήκης ἣν διέθετο Χριστός· φωστῆρα, νο-
ητὸν φῶς ἀπαστράπτοντα· λυχνίαν, Ἐκκλησίαν
καταυγάζουσαν· ἄρτον ζωῆς, θείαν τράπεζαν, πο-
τήριον θείου Πνεύματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν, Θεόπτα, καλέσωμεν; λειτουργόν,
τῶν μυστηρίων δραστηκώτατον Χριστοῦ·
τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν,

τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος, κηρύ-
ξαντα τὸν νόμον τὸν καινότατον, τὸν ἐκ Σιών
προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ διδασκόμενον. Ἰκέ-
τευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν, Ἐνδοξε; θησαυρόν,
τῶν οὐρανίων χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἱατρόν,
καὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ· τοῦ
Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον, τὰς πρά-
ξεις, Ἀποστόλων ἐκμιμούμενον. Πολλὰ, Τυχι-
κέ, τὰ ὀνόματα, ἡ ἀρετὴ σοι πεποίηκεν. Ἰκέ-
τευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε, Θεορρήμον, προσφθέγξωμαι; μαθητὴν,
ὅτι ἐν γῇ εὐηγγελίσω τὸν Χριστόν· ἱατρόν,
ὅτι τὰ πάθη θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν,
νοητὴν φῶς ἀπαστράπτουσαν· κρηπίδα, καὶ θε-
μέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ Χριστοῦ διεκήρυ-
ξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευε, τοῦ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω, Θαυμάσιε; Θεωρόν, τῶν
τῆς σοφίας διδαγμάτων ἀψευδῆ· ὑπηρέτην,
πρακτικὸν τῆς Ἀποστόλων διδαχῆς, καὶ στῦλον,
εὐσεβείας ἀκατάσειστον, ἢ πύργον, Ἐκκλησίας
ἀκατάλυτον. Πολλὰ σου τὰ προτερήματα, καὶ
μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Α'πόστολε τοῦ Σωτῆρος, Τυχικὲ πανεύφημε, τὸ δοχεῖον τῆς πίστεως, τοῦ Παύλου διάκονε, ἡ γαλήνη τῶν χειμαζομένων, ἀπαύστως ἐν τῇ μνήμῃ σου, παρρησίαν ἔχων, ικέτευε ἐν εἰρήνῃ, φυλαχθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ο' Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιlanθρωπίας, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ικέτευε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. α' 3 - 9).

Α'γαπητοί, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς σωτηρίαν ἐτοιμὴν ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ· ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι, εἰ δέον ἐστί, λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς, ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου, εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν οὐκ εἰδότες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν μὴ ὀρῶντες, πιστεύοντες δὲ ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ καὶ δεδοξασμένῃ, κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. α' 13 - 19).

Α'γαπητοί, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι. Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε, εἰδότες ὅτι οὐ φθαροῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι, ὡς ἁμνοῦ ἁμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. β' 11 - 24).

Α'γαπητοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους, ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς.

ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, εἴτε βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι, εἴτε ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν· ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιούντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν· ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ, πάντας τιμήσατε, τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, τὸν Θεὸν φοβεῖσθε, τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

Οἱ οἰκέται, ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς. Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχω ἀδίκως. Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιούντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεοῦ. Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν

ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἔχνεσιν αὐτοῦ· ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδορεῖ, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως· ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν.

Εἰς τὴν Λιτήν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, ἱεουργὸς θεόληπτος, Τυχικέ, πιστὸς διάκονος, ἀληθῶς ἐδείχθης· τὴν γὰρ ματαίαν ἀναστροφὴν, θεία ἐφέσει λιπών, τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τὰς χάριτας, ἐν σοὶ ἐθησαύρισας· καὶ λόγῳ διδασκαλίας, τοὺς ἐν ζόφῳ τῆς πλάνης καταυγάσας, υἱοὺς φωτὸς ἀνέδειξας, ὡς Ἀποστόλων μιμητής· καὶ ἀποστολικῶς τὸν δρόμον ἀνύσας, τὸν ἀμαράντινον στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐδέξω· ᾧ πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος β'.

Χριστῷ ἠκολούθησας, Τυχικέ Ἀπόστολε, καὶ τοῦ κόσμου κατεφρόνησας· καὶ τὰ τούτου διδάγματα, ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀνεδείχθης Ἀπόστολος· ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν παθῶν σκοτισθείσας ψυχὰς, ἐντολαῖς τοῦ Σωτῆρος ἐφώτισας, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἦχος γ'.

Ἀποστόλων τοῖς ἔχνεσιν ἐπόμενος, τῆς σπουδῆς αὐτῶν καὶ τῆς συνέσεως, ἐν τῷ σπεῖρειν τὸν σπόρον τῆς αἰωνίου ζωῆς, κοινωνὸς ἐχημάτισας, Τυχικέ παμμακάριστε· καὶ κεχερσωμένας ἀρούρας καρδιῶν, νεουργήσας ἐν Χριστῷ, καρποφορεῖν παρεσκεύασας, τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τὸ πλήρωμα· πλήρης γὰρ σοφίας καὶ χάριτος, καὶ τῆς ἐξ ὕψους ἰσχύος, ἐν λόγῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν ἀναστροφῇ γέγονας· καὶ νῦν Ἀγγέλοις συνών, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θαυματηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγησας, Τυχικέ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὅλην ἐκάθηρας τὴν σαντοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος· καὶ τοῖς δόγμασί σου τὴν Κύπρον φωτίσας, εἰδωλολάτρης εἴλκυσας, καὶ πιστοὺς ἐπεστήριξας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ Παρακλήτου καταυγασθεὶς τῇ δωρεᾷ, ἀποστολικῆς ἐξουσίας καὶ χάριτος, ἀνάπλεως ὤφθης, Τυχικέ παμμακάριστε· ὅλον γὰρ σαντόν ἀναθείς τῷ Χριστῷ, τῆς εὐσεβείας τὰ κατωρθώματα, περιφανῶς ἐκλάμπεις· καὶ ὡς ἀνάθημα θεῖον, καὶ προσφορὰν εὐπρόσδεκτον, προσήγαγες Κυρίῳ, τοὺς πάλαι τῇ πλάνῃ δουλεύοντας. Διό σου τὴν παγγέραστον ἐορτάζοντες μνήμην, δυσωποῦμέν σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι Χαῖρε, ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐλάμψας, Ἀπόστολε, φωτοειδὴς ὥσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτῖσι τοῦ Πνεύματος, καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην, μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ, καὶ ἀπεδίωξας ἀχλύν, πολυθεΐας, Τυχικέ πάνσοφε· διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξιάγαστον σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Εἰρώθης τῷ ἔρωτι, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ αὐτῷ ἠκολούθησας, προθύμως, Ἀπόστολε, τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων, ἀράμενος, μάκαρ, καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς, καὶ πᾶσαν βίου ἄλλην ἀπόλαυσιν, μισήσας ἀναδέδειξαι, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Τυχικὲ παναοίδιμε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιῇσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Πάθους τοῦ Κυρίου σου, καὶ Ποιητοῦ σου, Πανεύφημε, κοινωνὸς ἀναδέδειξαι. Δεσμούς ἐκαρτέρησας, αἰκισμοὺς καὶ πᾶσαν, βασάνων ἰδέαν, καὶ τὸ μακάριον ὁμοῦ, τέλος ἐδέξω, Χριστοῦ ἀπόστολε· διὸ πρὸς τὰ βασίλεια, τὰ νοητὰ ἀντεισηγάγεν, Ἰησοῦς ὁ Δεσπότης σε, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος α'.

Χαρμονικῶς ἀνευφημήσωμεν τὴν μνήμην Τυχικοῦ, ὃ φιλέορτοι, σήμερον. Οὗτος γὰρ ὁ αἰοίδιμος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν, τῇ ἰσχυρί τῇ τοῦ Πνεύματος καλλιεργῶν, τὴν ἀκανθώδη εἰδωλικὴν θρησκείαν, τῇ μαχαίρᾳ τῆς πίστεως ἐξέτεμεν· εὐκαρπον κλῆμα τῆς ὀρθοδοξίας καταφυτεύσας, Τριάδος γεωργὸς δίκαιος ἀνεδείχθη· ἥ καὶ πρεσβεύει ἀεὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Αἵμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ Ἀθλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἁγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'.

Απόστολε ἅγιε Τυχικέ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον.

Χαραλάμπους Παπαδοπούλλου.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Παύλου μαθητῆς καὶ ἀκόλουθος ὑπάρχων, τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως χαίρων ἡ-

γωνίσω, ὑψῶν ἀληθείας τὸν πυρσόν, καὶ ἔθνεσι παρέχων φωτισμόν. Διὰ τοῦτο, πανσεβάσμιε Τυχικέ, τιμῶντές σε νῦν βοῶμεν· Χαῖρε, Χριστοῦ ὃ σκεῦος ἐκλεκτόν. Χαῖρε, Θεοῦ ἀπόστολε, ὃ καὶ πρέσβευε δωρήσασθαι, πᾶσι τὴν λύτρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Πᾶσαν ἡλεγκας, ἀθέων πλάνην, καὶ κατέαξας, βωμοὺς εἰδώλων, ναοὺς θείους ἐγκαθιδρύσας, Ἀπόστολε· ἅπαν δὲ ζιζάνιον, τῇ δρεπάνῃ τῆς χάριτος, θερίσας ἐταμίευσας, τὸν τῆς πίστεως ἄσταχυν. Διὸ σε ἐκτενῶς ἱκετεύομεν, σῶσον τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Δόξα... Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγενε, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας, ἐμὲ οὖν γενόμενον, ῥερυπωμένον, σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα, σεμνή, τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστὴρ ἐξανέτειλας, ἐκ τῆς Ἑφῶς, σοφέ, φωτίζων τὰ πέρατα, φωτὶ τῷ τῆς γνώσεως, Ἀπόστολε ἔνδοξε· πᾶσαν ζοφώδη χροάν, τῶν δυσμόρφων δαιμόνων, τέλεον ἐξαλείψας, καὶ βροτοὺς ἐκλαμπρύνας, τῇ αἴγλῃ Θείας Τριάδος, δι' ἧς φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει,

ὀρθοδόξων ἡ πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, καὶ Ἀπόστολον πάντες, ὑμνήσωμεν πιστοί, ἱεραῖς μελωδίαις, τὸν ἵππον τὸν ταραξάντα, ἀθεΐας τὴν θάλασσαν, καὶ ἐλκύσαντα, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἅπαν γένος, πρὸς γαλήνιον, τῆς σωτηρίας λιμένα, τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία, τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώξεις τοὺς δούλους σου.

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Πᾶσα πνοή.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(Κεφ. ι' 1 - 15).

(Ζήτει τῇ Παρασκευῇ τῆς Ε' Ἑβδομάδος Λουκᾶ).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα μαθητάς, καὶ ἀπέστειλεν αὐτούς...

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος δ΄.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανατηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγρησας, Τυχικὲ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὅλην ἐκάθηρας τὴν σαυτοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος· καὶ τοῖς δόγμασί σου τὴν Κύπρον φωτίσας, εἰδωλολάτρας εἵλκυσας, καὶ πιστοὺς ἐπεστήριξας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ Ἐρυθραῖον.

Α΄στράψας, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, Παῦλος ὁ πάνσοφος, ὥσπερ ἄκτινα, μάκαρ, σὲ φαιδράν, ἐπαφῆκεν ἐλαύνουσαν, πολυθεΐας, Τυχικέ, σκότος βαθύτατον ἐν Πνεύματι.

Ρημάτων, θεαῖς πλοκαῖς ἠλίευσαι, Παύλου τοῦ κήρυκος, καὶ ἐκ βυθοῦ κακίας τοὺς λαοὺς, παραδόξως ἐζώγρησας, καὶ λογικὸν ὁψώνιον, θεία τραπέζη προσενήνοχας.

Χιτῶνα, ἐνδεδυμένος, Ἐνδοξε, ἐνθέου χάριτος, τοὺς γυμνωθέντας δόξης Θεϊκῆς, ἀφθαρσίας ἱμάτιον, καὶ σωτηρίου, ἅγιε, καταστολήν θείαν ἐνέδυσας.

Θεοτοκίον.

Ιδόντες, προφητικοῖς ἐν ὄμμασι, πόρρωθεν, Πάναγνε, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου θεοῦ τοκετοῦ, τὸ φρικῶδες Μυστήριον, οἱ θεηγόροι, Ἀχραντε, ποικιλοτρόπως κατετράνωσαν.

ᾠδὴ γ΄.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Πυρούμενος νοητῶς, τοῦ Παρακλήτου τῷ πυρὶ ἔφλεξας, ὕλην πικράν, Ἀπόστολε, εἰδωλομανίας, πανεύφημε.

Πιστόν σε δοῦλον Χριστοῦ, Παῦλος ὁ θεῖος μαρτυρεῖ, Τυχικέ, καὶ ἱερὸν Κήρυκα, καὶ συστρατιώτην, μακάριε.

Ο βίος σου φωταυγής, ταῖς ἐναρέτοις ἀστραπαῖς ἔλαμψε, φωταγωγῶν, μακάριε, τοὺς εὐλικρινῶς σε γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, χωρητικὸς περιφανῶς, Πάναγνε, καὶ καθαρὸν σκῆνωμα, καὶ θεοπρεπὲς ἐνδιαίτημα.

Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Τοῦ Παύλου μαθητῆς, γεγονῶς, Θεοφόρε, ἐφώτισας λαοὺς, ἀνυμνεῖν τὴν Τριάδα, ναοὺς δὲ κατέστρεψας, ἀπωλείας ἐν χάριτι Ἐκκλησίᾳ δέ, ὑπηρετῶν τοὺς στεφάνους, χαίρων εἴληφας, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ο δῆγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνον-
τας ἀεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπερά-
γαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλο-
γημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀν-
θρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

ᾠδὴ δ΄.

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Υφηγούμενος τὰ θεῖα τὴν οἰκουμένην, πυρσο-
φανῶς διέδραμες, ἅπαντας φωτίζων, σοφὲ
Τυχικέ, πιστὲ διάκονε τοῦ Παύλου, τῶν Ἐκκλη-
σιῶν πασῶν στήριγμα.

Μακαρίως διανύων τὸν βίον, ὁ Τυχικὸς ἀκτῖ-
σι, τοῦ νοητοῦ Ἥλιου, ὡς ἥλιος ἐν κόσμῳ,
κόσμον κατελάμπρυνε, φωτὶ τῆς Θεότητος, καὶ
μαρμαρυγαῖς τοῦ κηρύγματος.

Νεμομένην ἀθεΐας τὴν σηπεδόνα, τῶν εὐσε-
βῶν τὸ πλήρωμα, ἔστησας νοστίμῳ, ἅλατι
τῶν λόγων σου, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ
δυνάμει σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ως κατάσκιον προβλέπει σε πάλαι ὄρος, ὁ
Ἀββακούμ, Πανάμωμε, φέρουσιν τὸν Λό-
γον, πάντας συσκιάζοντα, φλογμοῦ παραπτώσε-
ων, καὶ ἀμαρτιῶν, Κόρη, καύσωνος.

ᾠδὴ ε΄.

Σύ, Κύριέ μου, φῶς.

Ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τοῦ πανσόφου κηρύ-
γματος, ἐφώτισας ἀγνωσίας, τοὺς νυκτὶ συ-
σχεθέντας, Θεόφρον παμμακάριστε.

Ο θεῖος ποταμός, προελθὼν ἐκ καρδίας σου,
κατέκλυσε τοὺς χειμάρρους, τῆς ἀπάτης καὶ
φρένας, πιστῶν, Παμμάκαρ, ἤρδευσε.

Νευρούμενος Θεῷ, Τυχικέ, ὡς Ἀπόστολος,
εἰς Κύπρον προθύμως ἦκες, καὶ τὰ εἰδῶλα
ταύτης, φωτὶ Χριστοῦ διέλυσας.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν ἐξελέξατο, ὁ
Κύριος, Θεοτόκε, καὶ ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη, θε-
ώσας τὸ ἀνθρώπινον.

ᾠδὴ ζ΄.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ο θεῖος, Τυχικὸς ἐν τῇ Κύπρῳ ἐπλήρωσε,
τῶν σωτηρίων ναμάτων, τὰς κοιλάδας πά-
σας τῆς Ἐκκλησίας, στερρῶς κτίσας, ταύτην ἐπὶ
τὴν πέτραν τῆς πίστεως.

Προθύμως, Τυχικὸς ἀπεστάλη διάκονος, τοῦ
θεοκήρυκος Παύλου, μεριμνῶντος ἵνα πάντες
σωθῶσι, καὶ ἐδραῖοι, καρποφορήσωσιν ἔργα τῆς
χάριτος.

Φωτίσας, Τυχικὸς ὡς ἀστὴρ θεοπρόβλητος,
ταῖς φωτοβόλοις ἀκτῖσιν, οἰκουμένην πᾶσαν
θεογνωσίας, φέγγος θεῖον, ἐκ τοῦ Σωτῆρος ἡ-
στραπεν ἄφθονον.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσιν, τὴν ζωὴν ἐκδυθεὶς ἐνεδύσατο, ἐν Παραδείσῳ, Παρθένε, ὁ Ἀδάμ· τῷ σῶ δὲ ἡθανάτισθη, ζωηφόρῳ, τοκετῷ, Παναγία Θεό-
νυμφε.

Κοντάκιον.

Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Χριστοῦ μαθητευθεὶς, Τυχικὲ θεορρήμον, καὶ τούτου μνηθεὶς, τὴν σωτηρίον γνῶσιν, τοῦ Παύλου συνέκδημος, ὁπαδὸς καὶ ἀκόλουθος· ὅθεν εἴλκυσας, τῶν ἀπορρήτων τὴν γνῶσιν, καὶ κατηύγασας, ἱεραρχίας ἀκτίσι, τὴν μνήμην σου, πάνσοφε.

Συναξάριον.

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα Σωσθένους, Ἀπολλῶ, Κηφᾶ, Τυχικοῦ, Ἐπαφροδίτου, Καίσαρος καὶ Ὀνησιφόρου.

Στίχοι.

Ἀποστόλους σήμερον ἐπτὰ γεραίρω,
Ὡς γενναίους κήρυκας τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Τούτων ὁ μὲν Σωσθένης, οὗ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος μέμνηται, Ἐπίσκοπος Κολοφῶνος ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἀπολλῶς, οὗτινος καὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους πρώτῃ ἐπιστολῇ, Ἐπίσκοπος Καισαρείας ἐγένετο. Ὁ δὲ Τυχικός, οὗ καὶ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος μέμνηται, δεύτερος Ἐπίσκοπος μετὰ Σωσθένην Κολοφῶνος ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος, οὗτινος καὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, Ἐπίσκοπος Κολώνης ἐγένετο. Ὁ δὲ Ὀνησίφορος Ἐπίσκοπος Καισαρείας ἐγένετο. Ὁ δὲ Καίσαρ, ὑπὸ τοῦ Παύλου ἀναφερόμενος καὶ οὗτος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Κορώνης ἐγένετο. Οὗτοι πάντες καλῶς πολιτευσάμενοι, καὶ ὁσίως ποιμάναντες καὶ κυβερνήσαντες τὰς λαχούσας αὐτοῖς Ἐκκλησίας καὶ τὸν λαόν, καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείναντες ὑπὲρ Χριστοῦ, ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐτελειώθησαν, παραδόντες τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ βίος τοῦ Ἀποστόλου Τυχικοῦ.

Στίχοι.

Νικοδήμου Ἀγιορείτου

Μὴ τὸν τυχόντα Τυχικὸν τοῦτον νόει,
Οὗτος γὰρ εἰς πέφυκε τῶν Ἀποστόλων.

Οὗτος ὁ Τυχικός κατήγετο ἐκ τῆς Ἐφέσου τῆς Ἀσίας, μνημονευόμενος εἰς τὰς Πράξεις (κ'4) μεταξὺ τῶν συνοδῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ Μακεδονίας εἰς Ἀσίαν, κατὰ τὸ τέλος τῆς τρίτης περιοδείας αὐτοῦ. Ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου χαρακτηρίζεται ὡς «ἀδελφὸς ἀγαπητὸς καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ» (Κολοσσαεῖς δ' 7, Ἐφεσίους ζ' 21). Ὁ Τυχικός ἀνέλαβεν ὅπως μεταφέρει τὴν πρὸς Κολοσσαεῖς Ἐπιστολὴν καὶ ἐνημερώσῃ τοὺς παραλήπτας αὐτῆς, καθὼς καὶ τοὺς παραλήπτας τῆς πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κατάστασιν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ Παύλου, ὅστις ἐτέλει δέσμιος ἐν Ῥώμῃ. Εἰς τὴν Β' πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴν (δ' 12) ἀναγινώσκουμεν ὅτι ὁ Τυχικός ἀπεστάλη εἰς Ἐφεσον, εἰς δὲ τὴν πρὸς Τίτον Ἐπιστολὴν (γ' 12) ἀναγγέλλεται νέα ἀποστολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν Τίτον, Ἐπίσκοπον Κρήτης.

Εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Αἰξιβίου ἀναφέρεται ὅτι, ὅταν ἐπληροφορήθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπὸ τοῦ Μάρκου «ὅτι ἐξῆλθε Βαρνάβας τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ οὐδεὶς ἐστὶ τῶν ἀποστόλων εἰς Κύπρον τοῦ διδάσκειν καὶ εὐαγγελίζεσθαι τὸν Χριστόν, ἀπέστειλεν Ἐπαφρᾶν καὶ Τυχικὸν καὶ τινὰς ἄλλους εἰς Κύπρον πρὸς Ἡρακλείδην τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς νήσου, γράψας αὐτῷ ἵνα τὸν μὲν Ἐπαφρᾶν καταστήσῃ Ἐπίσκοπον ἐν Πάφῳ, Τυχικὸν δὲ ἐν Νεαπόλει». Ἐκπληρώσας ὁ Τυχικός τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς Κύπρου, ἐπανῆλθεν πλησίον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μέχρι τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ἀκολούθως ἐγένετο, μετὰ τὸν ἀπόστολον Σωσθένην, δεύτερος Ἐπίσκοπος τῆς Κολοφῶνος τῆς Ἰωνίας.

Εἰς τὸ χωρίον Μέσανα τῆς Πάφου τιμᾶται ὁ Ἀπόστολος Τυχικός ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὅπως ἀναφέρουν οἱ Κύπριοι χρονογράφοι: «Τυχικός εἰς τὴν Πάφον». Ὁ ναὸς τοῦ χωρίου, ἀνεγερθεὶς ἐπὶ τῶν θεμελίων παλαιότερου ναοῦ, εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόστολον Τυχικὸν καὶ πανηγυρίζει τὴν 8ην Δεκεμβρίου. Ἐπίσης ὑπάρχει τοποθεσία φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου εἰς τὸ χωρίον Ἀγία Φύλαξις Λεμεσοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου, Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Στίχοι.

Πᾶν Σωφρόνιος σαρκικὸν σβέσας πάθος,
Καὶ σαρκὸς αὐτῆς ἐξαπέπτη πηλίνης.

Οὗτος γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς Νήσου ἦν, Χριστιανῶν καὶ εὐσεβῶν γονέων υἱός. Ἐγένετο δέ, δι' ὀξύτητα νοός καὶ εὐφυΐαν, πολυμαθής, ἀναγνοὺς ἐπιμελῶς πᾶσαν τὴν θεϊαν Γραφήν. Τοσοῦτον δὲ γέγονεν ἐνάρετος, ὥς καὶ μεγάλων θαυμάτων ἀξιωθῆναι, καὶ πολλὰ θαύματα ποιῆσαι. Διὸ καὶ μετὰ θάνατον τοῦ Δαμιανοῦ, τοῦ ἁγιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, ὑπὸ τοῦ λαοῦ παντὸς καὶ τῶν Ἐπισκόπων προχειρίζεται Ἀρχιεπίσκοπος. Ὅς, μετὰ τοῦτο, πενήτων ἐγένετο τροφεύς, ὀρφανῶν ἀντιλήπτωρ, χηρῶν προστάτης, ἀδικουμένων βοηθός καὶ γυμνῶν σκέπη· καὶ μετὰ τούτους καὶ τοιούτους ἀγῶνας, πρὸς Θεὸν ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παταπίου.

Στίχοι.

Φθαρτὸν λελοιπώς, Πατάπιε, γῆς πάτον,
Πατεῖς, ὅπου πατοῦσι πραέων πόδες.

Ὅγδοάτῃ, Πατάπιε, χλόης πέδον ἀμφεπάτη-
σας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'.

Ἐν τῇ καμίνῳ.

Θεηγορίαις, θεοσόφοις, Παμμάκαρ, χρησάμε-
νος, γνώσει ἀληθεῖ, τὸ σκότος ἐκ τῶν ψυ-
χῶν, τῆς ἀγνοίας ἀπεδίωξας, σοφίας χάριτι, τῶν
τῷ σεπτῷ πειθησάντων λόγῳ σου.

Αναγεννήσας, θείῳ βαπτίσματι ὁ φύσει Θε-
ός, ὄντως Τυχικὸν ἀνέδειξας ὁδηγόν, εἰς
τὴν πίστιν, Ὑπεράγαθε, Παύλου συνέκδημον, οἰ-
κουμένης ἀγλαΐσμα ἔνθεον.

Αναφανέντες, ὥσπερ νεφέλαι θείου φωτός,
Πᾶσιν ἐπομβροῦσιν ὕδωρ ζωοποιόν, οἱ
Ἀπόστολοι κραυγάζοντες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ
ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Γῆν μὲν ὁμίχλῃ, τὸν οὐρανὸν νεφέλαις δὲ Κύ-
ριος, Κόρη, περιβάλλων, σάρκα θέλων θνη-
τὴν, ἐξ αἱμάτων σου ἐνδύεται, καταστολὴν δό-
ξης, ἀθανάτου ἐνδύων τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ η'.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ο Παῦλος ἐπαίνους ἱεροῖς, ἐγκωμιάζων σε,
Τυχικὲ ἔνδοξε, ἀγαπητὸν ἀδελφόν τε καὶ ἐν
Κυρίῳ πιστῶς, διακονούμενον αὐτῷ, ἔγραψε μέλ-
ποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
ριον.

Ρήμασιν ἐπόμενος σεπτοῖς, τοῦ Παύλου λέγον-
τος· Βαρνάβας τέθηκε, εἰς Κύπρον δράμε
καὶ κήρυξον, Ἐκκλησίαν αὐτῆς στηρίξον, εὐηγ-
γελίσθης ἐν αὐτῇ, θεϊαν ἀλήθειαν· Εὐλογεῖτε, πάν-
τα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ο θεῖος καὶ πάνσοφος χορός, τῶν Ἀποστό-
λων Χριστοῦ, πυρὶ τοῦ Πνεύματος, ὥς ὕλην
εὐπρηστον, ἔφλεξε τῶν δαιμόνων τὰ σεβάσμα-
τα, καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐφωταγώγησε
τῶν βοώντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύ-
ριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸς διὰ βρώσεως μιᾶς, Ἀδὰμ γεγέννηται,
τρυγῆσας θάνατον, ἐκ φυτοῦ τῆς γνώσεως,
Ἀχραντε· διὰ σοῦ δὲ ἀνεζώωται, καὶ Παραδεί-
σου τὴν τρυφήν, πάλιν ἀπέλαβεν· Εὐλογεῖτε, πάν-
τα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ινα τὴν αἰώνιον δόξαν, κληρονομήσης, Τυχι-
κὲ, δόξης ἐπιγείου παρείδες, τὸ ἄστατόν τε καὶ
παρερχόμενον, καὶ πρὸς Χριστὸν ἐχώρησας, δόξη
πρὸς τοῦτου κλειζόμενος.

Ως τῷ κορυφαίῳ, Παμμάκαρ, τῶν Ἀποστό-
λων μαθητεύσας, Παύλῳ τῷ σοφῷ θεηγό-
ρῳ, σὺν τούτῳ χαίρων τὴν αἰωνίζουσαν, κλη-

ρονομεῖς ἀπόλαυσιν, τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου καύχημα.

Στέφος διακόνου, Θεόφρον, ἐκ τοῦ Σωτῆρος ἀνεδήσω, καὶ τῆς θεωρίας τῆς θείας, νῦν ἀπολαύεις ἀξίως, Τυχικέ, καὶ τῷ Χριστῷ γηθόμενος, συμβασιλεύεις, παμμακάριστε.

Ηῥοισται λαὸς ἐν τῇ μνήμῃ, τῇ φωτοφόρῳ σου ὑμῆσαι, τὸν ἀγαθοδότην Σωτῆρα, καὶ τοὺς γενναίους, Τυχικέ, πόνους σου, οὓς ἀνδρικῶς ὑπέμεινας, καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τὰ πάντα, τοῦτον ὡς Υἱόν σου δυσώπει, ἐχθροῦ χειρῶν με, Πάναγνε, ρύσασθαι, καὶ δι' ἐλέους ἄβυσσον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Καταλιπόντες κόσμον, οἱ Ἑβδομήκοντα, Λόγε, σοὶ μαθητεύονται πόθῳ, τῷ Λόγῳ καὶ Διδασκάλῳ, τῆς ἀγνωσίας τὸν κόσμον, ἀποκαθαίροντες πίστει.

Θεοτοκίον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά, χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ρῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἵνους.

Ἴστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἄγιοι.

Τί σε ὀνομάσω, Ἀπόστολε; οὐρανόν, ὅτι τὴν δόξαν διηγῆσω τοῦ Θεοῦ ποταμόν, ὅτι τὴν κτίσιν καταρδεύεις μυστικῶς· ἀστέρα, Ἐκκλησίαν καταυγάζοντα· κρατῆρα, πόμα ἅγιον προχέοντα· φίλον Χριστοῦ γνησιώτατον· τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηγον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(Δίς).

Οὕτως, θεηγόρε Ἀπόστολε, ἀπεστάλης ὡς βολίς, ὑπὸ Χριστοῦ φωτοειδής, τραυματίζουσα ἐχθρούς, τραυματισθείσαις δὲ ψυχαῖς, προδήλως προμηνύουσα τὴν ἴασιν. Διό σε κατὰ χρέος μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ενδοξε θεόπτα Ἀπόστολε, ὠραιώθησαν οἱ πόδες σου, Κυρίου τὰς ὁδούς, βηματίζοντες καλῶς, καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ δυσμενοῦς, στενοῦντες πλατυσμῷ τῆς θείας γνώσεως, τοῦ Λόγου τοῦ ὀφθέντος ὕλη σώματος, καὶ Μαθητὴν σε περιδοξον, ἐκλεξαμένου, μακάριε. Ὡ πρόσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος α'.

Απόστολε Τυχικέ, ὁ πιστὸς διάκονος, καὶ πρόθυμος σύνδουλος, μετὰ Παύλου τοῦ Ἀποστόλου συναγαλλόμενος, αἴτησαι τοῖς ἐορτάζουσι τὸ σεπτὸν σου μνημόσυνον, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παρθένε πανύμνητε, Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βάτον τὴν ἄφλεκτον, εἶπερ καιομένην· πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος, τὴν μήτραν σου, Ἀγνή, οὐ κετέφλεξε. Διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ᾠδὴ γ' καὶ ζ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος πλ. δ', (Ψαλμ. ιη').

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

**Πρὸς Κολοσσαεῖς Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.**

(Κεφ. δ' 2 - 9).

Α'δελφοί, τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε, γρηγοροῦντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ, προσευχόμενοι ἅμα καὶ περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ Θεὸς ἀνοίξῃ ἡμῖν θύραν τοῦ λόγου, λαλῆσαι τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ καὶ δέδεμαι, ἵνα φανερώσω αὐτὸ ὡς δεῖ με λαλῆσαι. Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι. Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἡρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἐνὶ ἐκάστῳ ἀποκρίνεσθαι.

Τὰ κατ' ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ, ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶ τὰ περὶ ὑμῶν καὶ παρακαλέ-

σῃ τὰς καρδίας ὑμῶν, σὺν Ὀνησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὅς ἐστιν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωριοῦσι τὰ ὧδε.

Ἀλληλούϊα (γ'), Ἦχος α', (Ψαλμ. πη').

Στίχ. Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε.

Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(Κεφ. ι' 16 - 21).

(Ζήτει τῇ 8ῃ Νοεμβρίου εἰς τὴν Λειτουργίαν).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ...

Κοινωνικόν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

